

Нікіта ЛАВРИК

курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

к.ю.н., доц. **О.О. Круглова**

доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ МЕДІАЦІЇ У ЦИВІЛЬНЕ СУДОЧИНСТВО

Спори відіграють важливу роль у житті кожної держави, не виключенням виступає й Україна, саме тому дуже важливим аспектом законодавства є саме їх врегулювання. Відтак ми повинні зазначити, що найбільша кількість спорів відбувається у цивільному судочинстві та їх кількість постійно зростає, коли кількість суддів не збільшується, що безперечно призводить до їх перевантаження. Саме тому важливе значення для кожної країни виступає позасудове врегулювання спорів.

Вивчаючи дану тематику, ми повинні наголосити, що медіація виступає досить розповсюдженим явищем для багатьох країн світу, в той час як в нашій державі дані методи врегулювання спору виступають відносно молодими й не розвинутими.

Відтак, вивчаючи вітчизняне законодавство з даного питання, ми можемо дійти висновку, що на сьогодні досі відсутнє законодавче закріплення поняття медіації, звісно ми не можемо не звернути увагу на проект закону України «Про медіацію», проте даний нормативний акт вже давно необхідно було прийняти чого досі нажаль не зробили [1].

Відтак, відповідно до зазначеного вище нормативного акту, ми повинні зауважити, що в ньому поняття медіація трактується так: «це добровільне позасудове врегулювання спору за допомогою третьої особи, що виступає медіатором».

До того ж, необхідно наголосити, що у проекті закону нам також надається визначення, хто саме може виступати медіатором під час позасудового вирішення спору. З цього випливає важливість прийняття цього закону, адже він урегулює недоліки у сучасному законодавстві з даного питання.

Також ми повинні зауважити, що, відповідно до статті 49 Цивільно-процесуального кодексу України, сторони мають завершити розгляд провадження у разі підписання мирової угоди на будь-якому етапі судового розгляду справи [2].

Виходячи з цього, ми розуміємо, що таке право сторін не зовсім відповідає поняттю медіації, адже медіація відбувається у позасудовому порядку. Саме тому ми наголошуємо на необхідності зміни законодавства у цьому аспекті на більш коректне формулювання, або ж додати норму права, котра б регулювала сам позасудовий розгляд справи.

Вивчаючи дане питання, ми також повинні акцентувати увагу на тому, що у законодавстві нашої держави відсутнє визначення процесуального статусу мирової угоди, встановленої за допомогою медіації. Саме тому ми наголошуємо на необхідності визначення процесуального статусу такого рішення, адже без його закріплення не можливо визначити наслідки застосування медіації для цивільного судочинства.

Відтак, ми можемо дійти висновку, що на сьогодні виникає нагальна необхідність прийняття Закону України «Про медіацію» у якому б було врегульовані питання, котрі не розглядаються законодавцем у вже існуючих нормативно-правових актів.

1. Закон України Про медіацію : проект закону, від 19.05.2020, № 3504 URL : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=3504&skl=10.

2. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004, № 1618-IV, поточна редакція 05.08.2021 URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#top>.